

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθηναις φρ. 15.— Έν δε ταίς έπαρχ. φρ. 16.— Έν τῷ έξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Άριθ. 4, άπέναντι τῆς οίκίαις Φιλήμονος παρά τήν Πλατείαν Συντάγματος.—

Η ΑΠΕΡΓΙΑ.

Ήρχισε και έτελειωσε πολυ ήσυχα, πολυ ευχαριστα ή άπεργια τών τυπογράφων. Τους είδατε τι υποφέρουν εκ του πρώτου ήμών άρθρου υπό τον τίτλον: **Οι παρίτε μας.**

Τα γραφέντα και περιγραφέντα εν τῷ άρθρω εκείνω ήσαν κατώτερα τῆς αληθείας. Έγράψαμεν ο,τι είδομεν και ο,τι βλέπομεν· άλλ' ο,τι δεν είδομεν και ο,τι δεν βλέπομεν; Αυτό μένει θεταμμένον εις τον ύπνον τῆς λήθης και τῆς συμφορᾶς· αυτό περιμένει τήν ψαλμωδιαν του αιδεσιμωτάτου Βενεδικτινου τῆς Στοᾶς, όπως οι άνεπίγραφοι τάφοι τήν άθρέαν ύπερ αυτών δέησιν ιερέως του Νεκροταφείου.

Και όμως ήρκουν τα γραφέντα ένα εξηγήσητε οι τήν Δευτέραν με καφέν, άλλά χωρις εφημερίδα, εγεσθέντες κατωικοι του Άγεως, διατι τόσοσ ογλίγωρα ή άπεργια τών τυπογράφων έληξεν, ενῶ εις άλλους τύπους αι άπεργια λαμβάνουσιν οξύτερον χαρακτήρα και κυρίως παρατεινεται περισσότερον. Ητο τόσοσ δικαία ή αίτησις τών τυπογράφων και πρό πάντων τόσοσ μικρά, ώστε δεν ήτο δυνατόν να τύχη άντιστάσεως παρά τοίς καταστηματαρχαις και τοίς δημοσιογράφοις, άπου μάλιστα συνεδέθη μετὰ τῆς μιᾶς ήμέρας άπεργίας.

Η άπεργια είναι οπλον εκ τών δυνατωτέρων. Άλλά κατὰ τὰς περιστάσεις ή δύναμις του είναι ή δεν είναι επαισθητή. Η άπεργια τών τυπογράφων έτρωσε εκείνην τήν εργασίαν ήτις άντέχει ολιγώτερον πάσης άλλης και εις τον ελαφρότερον αυτῆς νυγμόν. Αν ή άπεργια εφαρμοζομένη εις πᾶσαν βιομηχανίαν είναι κακόν, εις τὰς εφημερίδας είναι θάνατος. Είναι το μόνον εμπόρευμα οπερ δεν αποθηκεύεται. Άρτος δύο ή τεσσαρων ήμερών τρώγεται· άλλ' εφημερις δύο ήμερών δεν τρώγεται· πολυ περισσότερον όταν πρόκειται περι άλλης βιομηχανίας, οίον ύφασμάτων, νημάτων, σιδήρου, χάρτου, μηχανών, κομψοτεχνημάτων. Ο εργοστασιάρχης δύναται να πα-

λαίση κατὰ τών έργατῶν και ένα μήνα· κατὰ τον μήνα αυτόν οι εργάται καταναλίσκοντες τὰς οικονομίας των, αναγκάζονται να συνθηκολογήσουν· και ο εργοστασιάρχης νικᾷ· το κεφάλαιον εξακολουθει να πιέζει τήν εργασία, οι μισθοι ύπυβάλλονται εις τον νόμον του κυρίου Βαμπᾶ, οστις είναι ο εξής: Η Στοᾶ ήν διευθύνει άπασχολει τεσσαρας εργάτας, τους οποίους τῷ προμηθεύει ή αγορά τῆς εργασίας, φθηνούς, φθηνούς, με 60 δρ. τον μήνα· πρέπει υπό τήν διεύθυνσιν του κυρίου αυτου ή Στοᾶ να γίνη Χρόνος του Λονδίνου, ν' απολαμβάνη εξ άγγελιων μόνον **χιλιάς πεντακισίας λέιας** καθ' ήμέραν, να δαπανᾷ καθ' εβδομαδα ογδοήκοντα **τόνους** χάρτου και δύο τόνους μελάνης, ν' απαιτούνται προς εκτύπωσιν τῆς 2,500,000 στοιχεία, να έχη έναυσίους προσόδους οσας τὰ άκμαιότερα γερμανικὰ δουκάτα ή και ή Έλλάς αυτῆ πρό δεκαετίας, να χρειασθῆ επομένως τους **τετρακκοσίους** ύπαλλήλους του Χρόνου, να μην έχη να τους προμηθεύση εις τήν Στοᾶν ή εργασία τῆς αγοράς τους τετρακκοσίους αυτους, και τότε ο οσιος Βενεδικτινος να βγῆ εκ του παραθύρου του με τον νυκτικόν του σκούρον δια να πῆ:

— Διδω ογδῶντα δραχμάς τον μήνα.

Η μόνη περίπτωσης καθ' ήν ο οσιώτατος παραδέχεται οτι δυνατόν να έπέλθῃ αύξησις του μισθου κ' ελάττωσις τών εργασίμων ὠρων!

Αυτῆ δε ή περίπτωσης θλ σᾶς είπη κατόπιν εν τῇ άπειρω σοφίᾳ του είναι ο νόμος τῆς ζήτησεως και τῆς προσφορᾶς, νόμος τον οποιον γνωρίζει και ο κ. Μενέλαος Νεγροπόντης, ο γράφων τὰ χρηματιστικὰ δελτία τῆς Παλιγγεσείας και κῆμα που δεν είναι εδῶ να μᾶς εκθέση και τὰς περι άπεργίας σοφᾶς του σκέψεις.

Άλλ' αν έχη καμμίαν σχέσηιν ή εργασία με τὰ τρόφιμα, και αν τὰ τρόφιμα εν Άθήναις κατὰ τήν τελευταίαν δεκαπενταετίαν ηύξήθησαν κατὰ 300 τοίς 100, οι δε μισθοι τών τυπογράφων ηύξήθησαν ίσως σύμφωνα με εκείνο το ιδεῶδες του κ. Βαμπᾶ, το 3 επί τοίς εκατόν, ως να ήτο ή άγγλική rente αυτό το 3 % περι τούτου το

οικονομολογικόν ἔγχειρίδιον, τὸ ὅποιον μετέφρασεν ὁ κ. Νεγρεπόντης διὰ μεταφραστοῦ, δὲν πραγματεύεται, καὶ ἐπομένως καὶ ὁ κ. Βαμπᾶς, ὅστις μετ' εὐλαβείας συμπεριφέρεται πᾶν δόγμα τοῦ κ. Νεγρεπόντη, ἀρκεῖ νὰ πληρῶνεται κατὰ τὴν διατίμησιν τῆς ἐφημερίδος ἢ κατ' ἀποκοπὴν — ἄπερ εἶνε καὶ συμφερότερον — τὸ ἀγνοεῖ ἢ τοὐλάχιστον ὀφείλει νὰ τὸ ἀγνοῇ.

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὰς ἀκέψεις μας. Ἡ τόσον ταχεῖα ἀποπεράτωσις τῆς τυπογραφικῆς ἀπεργίας, ἐν ἠθικῶν αἰτιῶν ἔχῃ τὸ μέγα δίκαιον τῶν ἐργατῶν τυπογράφων, τὸ ὕλικόν αὐτῆς αἰτίον πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν εἰς ἐκεῖνον τὸ ὅποιον εἴπομεν ὅτι τὸ ἐμπόριον τῆς ἐφημεριδογραφίας δὲν ἀντέχει εἰς τὴν ἀπεργίαν. Ὁ ἐφημεριδογράφος δύναται νὰ δακτυλῆσῃ διπλάσια, τριπλάσια τῶν ὅσα δαπανᾷ δι' ἐν φύλλον, ἀρκεῖ νὰ μὴ καθυστερήσῃ τὴν τακτικὴν ἐκδοσὶν του. Κἀνένεας λοιπὸν δὲν ἔγινε συμβιβασμὸς μετὰ τὴν καταστηματάρχων καὶ ἐργατῶν, ἀφοῦ μάλιστα τὰ καταστήματα, τὰ ὅποια τυπῶν βιβλία, δὲν ἐδέχθησαν εἰσεῖν τὴν αὐξήσιν, ἐπιφυλαχθέντα νὰ συνεννοηθῶσι μετὰ τῶν τυπογράφων, ἀλλὰ μετὰ καταστηματάρχων καὶ καταναλωτῶν, διότι ἀπέναντι τοῦ καταστηματάρχου τυπογράφου ὁ δημοσιογράφος εἶναι καταναλωτῆς. Ἐὰν δὲ ἐδέχθησαν οἱ καταστηματάρχαι οἱ τυπῶντες ἐφημερίδας τὴν ὑπὸ τῶν ἐργατῶν προταθεῖσαν αὐξήσιν τοῦ μισθοῦ, τοῦτο ἐπραξάν διότι οἱ δημοσιογράφοι, ἐδέχθησαν νὰ πληρώσωσι τὴν αὐξήσιν αὐτὴν, πληρώνοντες τῶρα δι' ἐκτύπωσιν τοῦ φύλλου τῶν εἰς τὸν καταστηματάρχην πλειότερα τῶν ὅσα ἐπλήρουν πρὸ τῆς ἀπεργίας. Τοῦτο δὲ ἐπραξάν οἱ δημοσιογράφοι διότι δὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσιν ἄλλως· ἐπομένως ἢ καὶ αὐτοὶ τῆς Νέας Ἐφημε-

ρίδος περὶ τῆς γενναιότητος αὐτῆς δὲν ἔχει τὸν τόπον τῆς, διότι ἡ γενναιότης ἦτο καταναγκαστικὴ. Ὁ τελευταῖος καταναλωτῆς εἶναι πάντοτε τὸ δημόσιον· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ αἰσθανθῆ τὴν αὐξήσιν, διότι αἱ δημοσιογράφοι θὰ προτιμήσωσιν ἐρ' ὅσον ἢ αὐξήσιν τῶν ἐξόδων τῆς παραγωγῆς περιορίζεται ἐντὸς τὸσῶ στενῶν ὁρίων νὰ ἀναδεχθῶσιν αὐτοὶ μόνον τὸ πρόσθετον βάρος, χωρὶς νὰ τὸ μετακυλίσωσιν ἐπὶ τοῦ δημοσίου, διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς τιμῆς τοῦ προϊόντος. Ἄλλ' ἂν συγχρόνως ζητήσωσιν αὐξήσιν μισθοῦ καὶ οἱ διανομεῖς καὶ οἱ συντάκται καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι; Τότε θὰ ἀνθῆξουν ἐντὸς ὁρίων τὸσῶ στενῆς κυκλοφορίας μετὰ τὴν τιμὴν τῆς πεντάρας; Κεθ' ἡμᾶς τὸ ζήτημα τοῦτο θὰ λύσῃ ἢ ταχέως ἢ μὴ ἀνάπτυσξιν τῆς σιδηροδρομικῆς συγκοινωνίας. Ἐὰν τὰ νομοθετηθέντα σιδηρᾶ συμπλέγματα συντελεσθῶσιν ἐντὸς διετίας, ἢ αὐξήσιν τῆς κυκλοφορίας τῶν φύλλων ἔσται τοιαύτη, ὥστε καὶ μὴ μίαν πεντάραν διὰ τὰ μονόβολα φύλλα καὶ μὴ μίαν δεκάραν διὰ τὰ διώβολα, οἱ δημοσιογράφοι ν' ἀνθῆξωσιν εἰς τὴν αὐξήσιν τῶν μισθῶν καὶ τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν συντακτῶν καὶ τῶν διανομῶν, διότι ἐὰν αἱ δαπάναι τῶν αὐξήσωσιν κατὰ εἴκοσι τοὶς ἑκάστον, αἱ πρόσδοσι τῶν θ' ἀκολουθήσωσιν βεβαίως μίαν ἀναλογίαν 40 ὀ' 0. Ἐως τότε ἡ δημοσιογραφία θὰ ἐξακολουθῇ νὰ παρουσιάζῃ τὴν αὐτὴν καὶ σήμερον ἰσχύνητα, ὅσα ἢ πτωχότερα δημοσιογραφία μεταξύ ὄλων τῶν τόπων

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐνεστῶσα αὐτῆς ἰσχύνητα πάλιν ἦτο ὑπερτροφία ἀπέναντι τῆς καταστάσεως τῶν ἐργατικῶν μισθῶν. Διότι τὰ μὲν φύλλα τὰ ἔχοντα τὴν σχετικῶς μεγαλειτέραν κυκλοφορίαν ἐν ἀνέσει ἠδύναντο νὰ ὑποστώσι καὶ αὐξήσιν τῶν τυπογραφικῶν μισθῶν 60 τοὶς

Ἦσαν ἀλληγορικαί πρὸς τὸν βασιλέα ὕβρεις. Ἡ στάσις τοῦ Λεωτσάκου εἶχεν, ὡς εἴπομεν, ἀποθρασύνει πάντας. Καὶ ἔλεγον τὰ ἀνταμᾶκια, ὅταν συνητῶντο. — Καλορίζικα, τ' ἀδέρφι. — Καλορίζικα. — Νὰ τὰ χαροῦμε. — Νὰ τὰ χιλιάζωμε. — Καὶ σ' ἀνώτερα. — Ἀμὴν, Παναῖα μου. — Φρεγάδα αἱ; — Ποῦ πάει ἡ Ἀμαλία; — Ἀριβάρισε. — Λὲς νὰ γυρίσῃ μετὰ τὸ καλὸ; — Θὰ τὸ δοῦμε. Ἡ Ἀμαλία κατακλύσασα εἰς Σύρον καὶ μαθοῦσα τὸν ἀπόπλου τῆς Καρτερίας ἀπήρην ἀμέσως πρὸς τὸ Ναύπλιον. Ἐκεῖ, ἦτο γνωστὸν, ὅτι ἐμελλεν, ὡς ἔλεγον, νὰ γίνῃ τὸ κούνημα. Ὁ Λεωτσάκος φθάσας εἰς Κύθνον ἀπέβη μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀνδρῶν καὶ ἀπελευθέρωσας τοὺς ἐκεῖ ἐξοριστούς ἐπέβη καὶ πάλιν τῆς Καρτερίας εἰς Χαλκίδα κατευθυνόμενος. Τὸ σχέδιον ἦτο νὰ ἐπαναστατήσῃ αὐτοχρόνως μετὰ τοῦ Ναυπλίου καὶ ἡ Χαλκίς.

17 ΕΠΙΦΥΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ 17

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(13. ἀριθ 318)

Οἱ ἐν Κόδωνι ἐξοριστοὶ.—Μάχη.

Ἀδελφε μου καραγκιόζη, δὲν λυπᾶσαι, δὲν πονεῖς, Σὲν κ' ἐμένα τέτοιο νεὸ κοῖμα νὰ με τυραννῆς. — Ἀμὴν, καραγκιόζ, κατεβὰ κάτω νὰ σοῦ πῶ. — Δὲν κατεβαίνω. — Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ δύο λογάκια. — Δὲν ἔχω γὼ παιδάκια. — Θὰ σοῦ πῶ ἕνα λόγο, νὰ πάρῃς δηλαδὴ τὰ ρουχᾶ σου μετὰ τὸν μπόγο. — Κατεβαίνω, κατεβαίνω. Οἱ διάλογοι αὐτοὶ τοῦ Καραγκιόζ ἦσαν τότε τοῦ σαρμου. Εἰς τοῦ Φυρῆ ἰδίως ἔπερναν καὶ ἐδίδαν.

ο)ο! Ἄλλα δὲ πάλιν φύλλα ἄπερ δὲν φαίνονται, ἔχουν κρυφοὺς πόρους, δι' ὧν καὶ αὐτὰ θὰ ὑπέπερον ἀγογγύστως τὴν ὑπερτίμησιν τῆς ἐργασίας.

Κεθ' ὅσον ἀφορᾷ πάλιν τοὺς Ἐκδότας—Τυπογράφους ἢ ἀπλῶς τοὺς ἀναλαμβάνοντας ἐκτύπωσιν διδακτικῶν βιβλίων, εἰς αὐτοὺς ἢ ἰδιαιτέρως ἔπρεπεν ἢ ἀπεργία νὰ ἐπιβᾶλῃ ὅχι 20 ὀ' 0 αὐξήσιν, ἀλλὰ διπλάσιαν· διότι οἱ μὲν δημοσιογράφοι δὲν ἀμείβονται οὔτε κατὰ τὸ πεντηκοστὸν δι' οὐ ἀμείβονται ἐκ τῆς αὐτῆς ποσότητος, κατὰ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιῶν, ἐργασίας οἱ ἐν Εὐρώπῃ εὐδαίμονες συναδέλφοι τῶν, ἐν ᾧ οἱ ἐκδοταὶ διδακτικῶν βιβλίων δι' ἀπλῆς συνήθη τυποκλοπίας κερδαίνουσιν ἀπειρα, ἐγείρουσι μέγαρα, πληρώνοντες τοὺς συγγραφεῖς ὅταν εἶναι ἐκ τῆς τάξεως τῶν θυματῶν ὅσον καὶ τοὺς ἐργάτας, ὅταν δὲ οἱ συγγραφεῖς εἶναι Χαρίσηδες Πούλιοι, διανεμόμενοι μετ' αὐτῶν τὰ κέρδη.

Καὶ ποία εἶναι ἡ ἐργασία καὶ τῶν ἐκδοτῶν αὐτῶν καὶ τῶν συγγραφέων αὐτῶν, τῶν μὴ δεχομένων τὴν αὐξήσιν τῶν μισθῶν; Διανοητικῶς ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς στιλβωταὶ τῶν ὑποδημάτων τοῦ κ. Καμπούρογλου, ὅστις ἐραζόμενος δι' ὄλου τοῦ ἡμερονυκτίου δὲν ἀπολαμβάνει οὐδὲ τὸ δέκατον ἐνὸς Βλαστοῦ. Οἱ μὲν ἐκδοταὶ εἶναι αὐτόχρημα χαραιοφαγάδες, οἵτινες — μέχρι τοῦδε τοὐλάχιστον—διὰ τῶν ὑπουργῶν καὶ τῶν τμηματάρχων κατόρθωσαν νὰ εἰσάγωσιν ἢ φυλλάδες τῶν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα καὶ μὴ μεγάλην τιμὴν νὰ καταναλίσκωνται κατὰ μυριάδας τὰ ἀντίτυπα τῶν. Τῶν δὲ συγγραφέων τὰ ἐννέα δέκατα εἰσὶν ἢ ἀμαθεῖς ἢ βλάκες, καὶ τὰ ἔργα τῶν ἐπομένως φέρουν τὸν τύπον τῶν δύο αὐτῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν. Καὶ κεθ' ἣν περιπτώσιν δὲ οὔτε τὸ ἐν εἶναι οὔτε τὸ ἄλλο, πάλιν τὰ λεγόμενα αὐτὰ συγγράμματα εἶναι τῶσφ μηδαμινῆς ποιότητος καὶ ἀκαιτοῦσι τῶσφ ὀλίγην κατανάλωσιν πνεύμα-

τος, ὥστε τὰ κέρδη ἄπερ ἀποφέρουσιν εἶναι εἰς μεγάλην δυσαναλογίαν πρὸς τὴν ἀξίαν τῶν.

Καὶ ὅμως τὸ Τυπογραφεῖον Βλαστοῦ ἔκλεισε· καὶ θὰ κλείσῃ ὡς λέγουσιν ἕνα μῆνα διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τοὺς ἐργάτας εἰς τὴν διὰ πείνης παράδοσιν. Ἐκλείσειν ἐπίσης τὸ Καταγώγιον τοῦ Τηλεγράφου διὰ νὰ φέρῃ ἐργάτας ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ νὰ ἐκμεταλλεῖται διὰ κάμποσον καιρὸν βουλιμιῶντας πρόσφυγας. Παρ' ἐλπίδα καὶ ὁ φίλος συντάκτης τῶν Νέων Ἰδεῶν ἐφάνη ἐκ τῶν ἀδιαλλάκτων. Μπορεῖ νὰ εἶναι κοινωνιστῆς, φιλάνθρωπος, ἐργάτης, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου· ὁ δὲ χάρτης δυστυχῶς δὲν εἶναι χάρτης τραπεζογραμματίων· καὶ οἱ πτωχοὶ ἐργάται οὔτε μὲ παλαιὰς οὔτε μὲ νέας ιδέας χορταίνουσι. Οἱ περὶ τὰς Νέας Ἰδέας ἄς εἶναι βέβαιον ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς τὰ γραφόμενά τῶν, ἂν ἀναγινώσκωνται, θ' ἀναγινώσκωνται μετὰ πολλῆς δυσπιστίας.

Καὶ τῶρα μένει ἰκανὸς ἀριθμὸς ἐργατῶν χωρὶς ἐργασίας. Δὲν θ' ἀποθάνουν ὅμως τῆς πείνης, μετ' ὄλην τὴν λύπην τῶν κυρίων Βλαστοῦ, Σιδιτανίδου, Ἀγγελοπούλου καὶ Βαμπᾶ. Τὸ περισσεύον τῶν 30 ὀ' 0 θὰ διανεμηθῇ δι' ἐπιτροπὴν τῶν ἐραζόμενων ἐργατῶν εἰς αὐτοὺς, ἕως ἴσου οἱ καταστηματάρχαι ἀναγκασθῶν νὰ συνθηκολογήσωσιν.

Τοῖς προτεινόμεν μάλιστα ἀπὸ τοῦδε τὴν ιδέαν ἰδρύσεως Τυπογραφεῖου Συνεργατικοῦ. Καὶ τότε, ὅταν θὰ εἶναι ἐργάται καὶ κεφαλαιοῦχοι συνάμα, θὰ ἀναγκάσων πιστεύομεν τὸν κ. Βλαστὸν νὰ συλλογισθῇ ὀλίγον τὴν ἀπληστίαν του.

Καλ:βάν.

Ἐκ ταύτης ὁ Λεωτσάκος ἐμελλε νὰ βαδίσῃ κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Αἱ Θηβαὶ ἦσαν καὶ αὐταὶ σπὸ ποδάρι καὶ ἔτοιμοι νὰ τὸ βροντήξουν ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐμφανίσει τῶν ἐπαναστατῶν. Ἀτυχῶς τὸ σχέδιον ἐναυάγησεν ἐν τῇ ἀρχῇ του, καθὼς ἡ Ἀμαλία πλεύσα εἰς Ναύπλιον διήλθε τῆς Κύθνου ἢ οἱ κάτοικοι, ὡς εἶχε διαδοθῆ, ἐπανέστησαν. Κεθ' ἣν ὦραν ἀκριβῶς ἐπεφάνη ὁ ἀτμοδρόμων πρὸ τῆς Κύθνου, ὁ Λεωτσάκος ἀπέπλεε μετὰ τῆς Καρτερίας. Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει αὐτῆς ὁ Λεωτσάκος διέταξε τὸν πλοίαρχον νὰ ρίψῃ τὸ ἀτμόπλοιον ἐξω, ὅσφ μᾶλλον ἢ Ἀμαλία ἤρξατο κανονοβολοῦσα. Οἱ ἐπαναστάται ἀποβιβασθέντες ἔσπευσαν ἐν τάχει νὰ ἐγείρωσι μικρὰ τινα χαρκαώματα ἐπὶ τοῦ ἀνωθεν τοῦ λιμενίσκου τῆς ἁγίας Εἰρήνης λύφου. Ὁ Τσίρος καὶ ὁ Χρυσοβέργης ἀπέβησαν ἀμέσως καὶ ὤδευσαν κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν. Οἱ ὑπὸ τὸν Λεωτσάκον ἄνδρες ἄμα τῇ ἀποβάσει τοῦ στρατοῦ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἐνῶ ἡ σάλπιγξ ἤχει συνάβροισιν. Εἶχον μείνει περὶ τὸν Λεωτσακὸν, Σκαρβέλην καὶ Μωραϊτίνην μόνον εἴκοσι ἄνδρες. — Ζήτω τὸ ἔθνος! — Ζήτω ὁ βασιλεὺς. Ἦτο ὁ πρῶτος χαιρετισμὸς τῶν ἀντικρυσθέντων μαχητῶν εἰς ἀπόστασιν βολῆς.

— Ἀδέρφια, ἀνεβόησεν ὁ Λεωτσάκος πρὸς τὸν Τσίρον καὶ Χρυσοβέργην, ἀδέρφια, νὰ μὴ κτυπηθῶμε. Μία πατρίδα ἔχομε, μία πίστη, ἕνα Θεὸ τέλος λατρεύομε. Ἄδέρφια, ἐνωθῆτε μετ' ἐμῆς. Τί ζητοῦμεν; Τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος μας, τὴν ἐλευθερίαν ἐκείνην διὰ τὴν ὁποῖαν οἱ πατέρες μας ἐπολέμησαν τόσα ἔτη ἐναντίον ὀλοκλήρου κράτους, ἐναντίον τοῦ Γκράν σικιὸρ, τὸν ὅποιον ἔτρεμε ὅλη ἡ Εὐρώπη. Ἀδέρφια, μὴ πυροβολήσωμεν, ἄς ἐνόσωμεν τὰς φωνάς: — Ζήτω τὸ ἔθνος. — Ζήτω ὁ βασιλεὺς, κρυγάζει ὁ Τσίρος. — Στρατιῶται, πῦρ, ὁ Χρυσοβέργης. — Κάτω ὁ βασιλεὺς, ζήτω τὸ ἔθνος. Καὶ τὰς φωνὰς ταύτας ἐπινίξαν οἱ πυροβολισμοί. Ἔχουν τι τὸ λυσσῶδες αἱ ἐμφύλιοι μάχαι. Καὶ ἐμάχοντο 220 κατὰ εἴκοσι μόνον. Ἄνδρες; ὅσον καὶ φρόνιμος ὁ Λεωτσάκος ὕψωσε λευκὴν σημαίαν ἐπὶ τοῦ χαρκαώματος ὡς σημεῖον ἀναχωρῆς, ἦτις καὶ ἐγένετο ἐπὶ τινα λεπτά. Καὶ εἶπεν ὁ Λεωτσάκος καλέσας εἰς συμβούλιον τοὺς μαχητάς του: — Παιδιά, εἴμεθα ὀλίγοι. Ἐλπίς νὰ σωθῶμεν δὲν ὑπάρχει. Θέλετε νὰ παραδοθῶμεν; Ἐὰν πράξωμεν τοῦτο, πάλιν ὡς ἀντάρται εἰς θάνατον θὰ καταδικασθῶμεν. Κεθ' ὅσον ἐπὶ τῆς φωνῆς ταύτης πρὸς παραδειγματισμὸν. Λαλεῖτε! Τί θέλετε; Ἐγὼ, τὸ ξίφος τυῦτο, διὰ τοῦ ὁποίου ἐσώθην εἰς

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

"Αχ! πώς ανητυχούσαμεν! μας ερόβιζαν τόσον διά τήν υγιείαν του βασιλέως μας; μᾶς ελεγαν τόσα ὅτι εἶνε ἀνάγκη νά φύγῃ ἀπό τήν Ἑλλάδα! ἀλλὰ προχθές τόν εἶδομεν εἰς τὸ Φάληρον, καὶ εἶπομεν: ὁ βασιλεὺς μας εἰμπορεῖ καὶ ἀγρυπνεῖ ἕως τὰ μεσάνυκτα διὰ τὸν Βορκάκιον, τὸν βασιλέα μας δὲν τὸν βλέπτει ἡ ὑγρασία τῆς νυκτὸς διὰ τὸν Βορκάκιον· λοιπὸν δὲν ἔχει τίποτε ὁ βασιλεὺς μας, εἶνε πολὺ καλὰ ὁ βασιλεὺς μας, τὸν ὠφέλισαν τὸν βασιλέα μας αἱ ὑπὲρ τῆς υγιείας του παρακλήσεις· λοιπὸν ὦρα του καλῆ, καλὸν του κατευόδιον, τοῦ βασιλέως μας! Καὶ ἀνεπνεύσαμεν, καὶ ἠσυχάσαμεν ὀλίγον ἡμεῖς οἱ ὅποιοι ἀνησυχούσαμεν τόσον πολὺ διὰ τὸν βασιλέα μας!

Μανθάνομεν ὅτι δικασταὶ τινες κατὰ τὴν προχθεσινὴν δίκην τοῦ Σκουζέ ἐκίνησαν πάντα λίθον, μετῆλλον πᾶν μέσον, ἐπενόησαν πᾶσαν πρόφασιν ὅπως μὴ ἀνακατευσθῶσιν ὡς πλημμελειοδίκαι εἰς αὐτὴν τὴν βρωμοδουλειάν, καὶ ὅτι ἔνεκα τῆς ὑπεκφυγῆς τῶν τινῶν τούτων δὲν καταβλήθη ἡ συγκρότησις δικαστηρίου τὴν πρωίαν τῆς Παρασκευῆς. Τίποτε λοιπὸν ἀγνὸν εἰς τὸν κατηραμένον αὐτὸν τόπον; ἡ πλουτοκρατία εἰσώρμησεν εἰς τοὺς κοιτῶνας, εἰς τὰ ὑπουργεῖα, εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἔπρεπε νὰ εἰσελάσῃ καὶ εἰς τὰς αἰθούσας τῶν δικαστηρίων; Νομίζετε λοιπὸν, κύριοι δικασταί, ὅτι ἡ δικαστικὴ τῆθενος εἶνε μεσοφούστατον πόρονος, τὸ ὅποιον δύνασθε νὰ σύρετε εἰς ὅποιον βόρβορον σὺς ὀδηγῆτὲ συμφέρον σας καὶ αἱ συμπάθειαι σας;

Αἱ! τὸ ἐμάχθητε; ὁ Μυρογιάννης τῆς Παλιγγεσεῖας,

ἀνεχώρησε προχθές μετὰ τὸ καλὸ εἰς τὴν ἀγαπητὴν του Μασσαλίαν. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς εἴπωμεν ὅτι διωρίσθη πρόξενος; τί διάβολο ἄλλο ἠθέλατε νὰ ζητῆ ὁ Μυρογιάννης εἰς τὴν Μασσαλίαν ἢ ὄχι τὴν προξενικὴν του θέσιν, τὴν ὅποιαν τόσον καιρὸν τόρα τοῦ ἐπροξένευσεν ἡ Παλιγγεσεῖα; Ἄλλ' ἐπὶ τέλους πάγει καὶ αὐτὸ τὸ εἶχαμε πάρεϊ καὶ μὴ μᾶς ἐβασάνιζεν ἡ ἀνυπομονήσῃς! ἄ! τόρα θὰ διορισθῆ, αὐριοῦν θὰ διορισθῆ. Εἶνε πρᾶγμα νὰ βλέπῃ τὴν Παλιγγεσεῖαν νὰ σπειρῇ, νὰ σπειρῇ δίχως νὰ θροίξῃ; Αἱ λοιπὸν τόρα μετὰ τὸν θερισμὸν τοῦ κριθρίου ἐθέρισε καὶ αὐτὴ διὰ τὸν Μυρογιάννην τῆς.

Τὸ πῆρε καὶ ὁ Καζάκης μας· καὶ ὅταν θὰ τὸν κρεμᾶ ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν ἀργυροῦν σταυρὸν θὰ ἐνθυμῆται μετὰ ὑπερηφάνειαν τὴν ἀναχώρησίν του, τὸ ταξιδί του, τὴν ναυτικὴν ποῦ τὸν ἔπιασε, τὸν ἔμετον τὸν ὅποιον ἔκαμε καθ' ὁδὸν, τὴν θριαμβευτικὴν ἀπόδοσίν του εἰς τοὺς δρόμους τῆς Ἀλεξανδρείας, τὴν ἠρωικὴν παρέλασίν του διὰ μέσου τῶν Φελλάχων, τὴν ἠρωικωτέραν του ἐφοδὸν διὰ μέσου τῶν Φελλαχίνων, τὴν πάλιν του μετὰ τὰς ἀλματίας τῆς Ἀλεξανδρείας, αἱ ὅποια τὸν ἔσυρον ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ τοῦ ἐξέσχισαν μάλιστα καὶ τὸ σουργουκό του καὶ τοῦ πάτησαν καὶ τὸ καπέλο του φωνάζουσαι: νύμφη κοκῶνα τέλει; ἕκατὸ νὰ τοῦ ντύσωμε, τὴν ἀπελπιστικὴν ἀντίστασίν του διαμαρτυρουμένου ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας εὐρίσκει διακοσίαν, τὴν ἀπελευθέρωσίν του, τὴν ἐπιβίβασίν του, τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἐμέτου καὶ τῆς ναυτίας, τὴν αἰσίαν ἐπιστροφὴν του. Πόσα πράγματα θὰ ἐνθυμῆται ὁ Καζάκης μας ὅταν στρίφῃ καὶ βλέπῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν σταυρὸν του!

Δύο ῥωσικὰ θωρηκτὰ κατέπλευσαν εἰς Ἀλεξανδρείαν

τὴν Καλαμπάκα, μετὰ μιᾶ χούφτα, σὰν κ' ἐμᾶς ἐδῶ, ἀνδρας, πολεμήσας ἐναντίον χιλιᾶδων, δὲν τὸ παραδίδω στὸν Τσίρη. Ὁ Ὄθων τὸ σπαθί μου δὲν θὰ τὸ ἰδῆ ἐν ὄσφζῳ. Ἐπολέμησα γιὰ τὴν πατρίδα μας ἐναντίον τῶν τούρκων; Ὁ πόλεμῆσά καὶ τόρα ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες θεωροῦν ἕνα βαρβαρὸ ἀνώτερον ἀπὸ τὴν πατρίδα. Ὅσοι δεῖλοι, φύγετε. Δὲν θέλω νὰ πάρω κἀνένα στὸν λαίμῳ μου. Σκαρβέλλη, Μωραϊτίνην, φύγετε. Μὴ χαθῆτε ἀδίκαι. Εἰσθε νέοι, καὶ ἔχετε ἔτη νὰ ὑπηρετήσετε τὴν πατρίδα μας. Φύγετε. Ἐδῶ θ' ἀποθάνετε ἀδίκως. Σὺς παραφέρει τὸ νεανικὸν αἰσθημά σας Ἐγὼ θὰ μείνω.

— Ὁχι, ἀπήντησαν πάντες τὰ ξίφη ἀναπάλλοντες, ὄχι, θ' ἀποθάνωμεν ὅλοι μαζὺ σου, ὅλοι γιὰ τὴν πατρίδα. Ζήτω τὸ ἔθνος, ζήτω ἡ ἐλευθερία. Πρῶτοι ἀνεπήδησαν τοῦ χαρκαώματος ὁ Σκαρβέλλης καὶ Μωραϊτίνης. Τούς ἐδέχθησαν οἱ βασιλικοὶ μετὰ ῥαγδαίου πῦρ. Ὁ Χρυσοβέργης ὅπισθεν τοίχου κρμμένος ἐνεθάρρυνε διὰ τῆς φωνῆς του μόνον τοὺς στρατιώτας, οἵτινες ἔβανον βραδέως κατὰ τῶν ἀνταρτῶν. — Βαρεῖτέ τους, ἐκράυαζεν ὁ Χρυσοβέργης, βαρεῖτέ τους, παιδιὰ. Ὁ βασιλεὺς θὰ μᾶς ἀνταμείψῃ ὄλους. Βαρεῖτέ τους. Ἀντιθέτως τούτου ἠκούετο καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Σκαρβέλλης: — Μὴ ἀδελφοί, ἔλατε μ' ἐμᾶς. Ἀγαπάτε τὸν βασιλέα καλλίτερα ἀπὸ τὴν πατρίδα μας; μὴ σκοτονώμεθα γιὰ

ἕνα ξένον. Σπαῖρά τις ἐούριζε. Ὁ Σκαρβέλλης δρᾷττει τὴν κεφαλὴν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, περιστρέφεται, ἐκτείνει τὰς χεῖρας καὶ πίπτει. Ἡ πρώτη ἐκείνη ἀδελφοκτόνος σφαῖρα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ διερρήξε τὴν κεφαλὴν. Ἐπεσεν ὁ εἰκοσαετής νεανίας καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔπεσε καὶ ὁ Λεωτσάκος ἐνδακρυσ ἀσπαζόμενος αὐτόν. — Ὑπαγε, ἄγγελε, τῆς ἐλευθερίας, ὑπαγε, εἶπε, καὶ εἰπὲ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν θεόν μας, ὅτι πᾶς μάρτυς. Ἀγία ψυχὴ, ὑπαγε. Ὁ θεὸς σώζει τὴν πατρίδα. Οἱ βασιλικοὶ προεχώρουν, οἱ ἡμίσεις δε αὐτῶν ἔλαβον τὰ νῦτα τῶν ὀλίγων τῆς ἐλευθερίας μαχητῶν. — Λεωτσάκε, ἀνεβόησεν ὁ Μωραϊτίνης, μᾶς κύκλωσαν. Εἰς τὴν φωνὴν του ὁ Λεωτσάκος σπεύδει πρὸς αὐτόν. Ἐπιφῆρης κραυγᾶζων πρὸς τοὺς βασιλικούς: — Μὴ, παιδιὰ, μὴ σκοτονώμεθα. Εἰμεθα ἀδέρφια. Μὴ τὸν Μωραϊτίνην μου. Ἐχει μᾶνα, ἔχει πατέρα. Μὴ. Ἐμὲ. — Ζήτω ἡ ἐλευθερία, ζήτω τὸ ἔθνος! Ἦτο ἡ τελευταία φωνὴ τοῦ Μωραϊτίνης. Καὶ ἐξηπλώθη νεκρὸς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Λεωτσάκου. (Ἐπειτα συνέχεια) Παληάνθρωπος.

ἵνα προστατεύσουν τοὺς ῥώσους ὑπηκόους ἀποτελουμένους ἀπὸ μίαν καὶ μόνον οἰκογένειαν.

Καὶ ἡ μονὴ τῆς Πεντέλης, λέγει, μετεβλήθη εἰς ξενοδοχεῖον, λέει, καὶ ἐτάχισε μερικὰς οἰκογενείας, λέει, εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Καὶ αἱ οἰκογενεαὶ διαμαρτύρονται, καὶ λέγουν πῶς λέγουν ψεύματα οἱ καλόγηροι, καὶ κόρυσαν τὰ ῥάσα τῶν καλογήρων, καὶ νὰ ἰδοῦμε μετὰ τοῖαν ἀντίαν θὰ καταφέρουν νὰ τὰ σβύσουν.

Καὶ εἶναι τόσον σκανδαλώδες αὐτὸ τὸ νὰ λέγουν οἱ μοναχοὶ τῆς Πεντέλης ὅτι ἔδωκαν εἰς οἰκογενείας νὰ φάγουν καὶ νὰ ζητοῦν μάλιστα καὶ λογαριασμὸν δι' αὐτὸ τὸ φαγῆ. Φανταζόμεθα πάλιν κἀνένα γαλλικὸν μελοδράμα, εἰς τὸ ὅποιον ἤρωες θὰ εἶναι σύζυγοι ἀπ' ἐνὸς καὶ μοναχοὶ ἀπ' ἑτέρου, καὶ θὰ γίνονται χίλια παρεξηγήσεις τί ἔδωκαν νὰ φάγουν οἱ πρῶτοι εἰς τὰς γυναῖκας τῶν δευτέρων καὶ ἔχουν τὴν ἀδιακρίσιαν νὰ ζητοῦν καὶ πληρωμὴ δι' αὐτὸ.

Αἱ θεῶτατοι δὲ λευκαὶ τῆς μονῆς θὰ παίζουν ῥόλο τῆς ἀχλαδιάς τοῦ Βορκακίου· θ' ἀναβλίψῃ ἐκεῖ ὁ μπάσος ἡγούμενος καὶ θὰ λέγῃ: — Γιὰ κύτταξε κάτω, βλέπεις τίποτε; — Καὶ αἱ σύζυγοι θὰ λένε: — Βλέπω, βλέπω. Καὶ οἱ σύζυγοι θὰ διαμαρτύρονται, καὶ θὰ γίνονται ἕνα κακὸ, φωναῖς, τραγοῦδι, εὐλογία, τειμπούσια. Καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ,

Τὶ πρέπει νὰ φέρῃς μαζὺ σου διὰ νὰ διασκεδάξῃς τὰ μεγάλα διαλείμματα, τὰ μεταξὺ ἐνὸς καὶ ἄλλου φαγητοῦ μεσολαβοῦντα, εἰς τὴν Κοινὴν Τράπεζαν (Table d'Hotel) τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου ἐν Φαλήρῳ:

Μεταξὺ τοῦ κώδωνος καὶ τῆς σούπας «Ἐφημερίδα», «Νέαν Ἐφημερίδα» καὶ «Ἔρκαν».

Μεταξὺ σούπας καὶ πρώτου φαγητοῦ. «Αἰῶνα» «Τηλέγραφον» καὶ «Ραμπαγᾶν».

Μεταξὺ πρώτου καὶ δευτέρου. Τὸ «Πολίτευμα» τοῦ Σπηλιωτάκη, μικρὸν μὲν τὸ δέμας, ἀλλὰ μόλις λαμβανόμενον εἰς δόσεις ὡς πολὺ δραστηκόν.

Μεταξὺ δευτέρου καὶ τρίτου. Τὸ περὶ ἀγροτικῶν ζητημάτων φυλλαδίον τοῦ Παχῦ.

Μεταξὺ τρίτου καὶ τετάρτου. Τὸ ἐπὶ τουρκοκρατίας δημόσιον δίκαιον τοῦ κ. Μωροβόκη.

Μεταξὺ τετάρτου καὶ γλυκίσματος. Ὅλην τὴν σειρὰν τῶν διδακτικῶν βιβλίων τοῦ Μωραϊτῆ.

Μεταξὺ γλυκίσματος, γροῦτου καὶ καφέ. Τὸ Ἑλληνικὸν λεξικὸν τοῦ Βυζαντίου.

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμποδίζουν νὰ τρώγῃ τις θαυμάσια εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον αὐτὸ, τὸ ὅποιον ἐν σχέσει πρὸς τ' ἄλλα λησταρχεῖα ἔπρεπε νὰ πληρόνηται ὄχι πέντε φράγκα, ἀλλὰ δεκαπέντε. Δύνασαι νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι παντοῦ ἄλλου τρώεσαι, ἐνῶ ἐκεῖ μόνον τρώεις.

Καὶ πάλιν τὰ συγχαρητήριά μας πρὸς τὸν ἐκδότην τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένης «θεατρικῆς Βιβλιοθήκης» κ. Γ. Α. Ξυνοπούλου. Ἐχομεν ἐνώπιόν μας τὸν ἕκτον καὶ ἑβδόμον τόμον αὐτῆς, τοὺς ὅποιους ξεφυλλίζομεν μετ' ἀληθοῦς ἐνθουσιᾶς. Ἐκτὸς ἄλλων δραματικῶν ἐργῶν περιέχουσι τὸ «Ἐνοσρκον ἄγαλμα κατ' ἐπιτυχιστάτην μετὰφρασίν τοῦ φίλου μας Χ. Ἀννίνου, καὶ τὴν Δαλιδὰ, τοὺς Διαγόρους, τὴν Ἰωάνναν τῶν Γελώτων καὶ τῶν Δακρύων κατὰ μετὰφρασίν τοῦ ἐπίσης φίλου μας Ἰωάννου Καμπούρογλου, ὅστις διὰ τῶν ἀμιμήτων του μετὰφράσεων δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐμῶσφωσεν γλώσσαν διὰ τὴν σκηνὴν μας, ζωντανὴν, φυσικὴν, ἀρμονικὴν γλώσσαν.

Ὅταν συλλογισθῶμεν ὅτι ἕως χθὲς ἐπι ἐκτὸς ὀλίγων ἐκδομένων μετὰφράσεων, αἱ πλείστα τῶν ὑπαρχουσῶν περιήρχοντο, ἐν ῥυπαροῖς καὶ ξεσχισμένοις τετραδίοις, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δεινὸς ὑποβολέως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ δεινὸς κομπάσου, καὶ ὅταν συλλογισθῶμεν ὅτι ἀντὶ πέντε μόνον φράγκων περίπου δύναται τις ν' ἀποκτήσῃ πέντε μέχρις ἐπτὰ δραματικῶν ἐργῶν τῶν καλλίστων δραματικῶν ποιητῶν πάντων τῶν ἐθνῶν καὶ πάντων τῶν αἰώνων, κατὰ τὸ εὐρύτατον πρόγραμμα τῆς Δραματικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπὸ τοῦ Σαίξπηρ μέχρι τοῦ Ὀκταβίου Φεγιέ, δὲν δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν ἀκούοντας ἐπαίνους διὰ τὸν φιλότιμον αὐτὸν νέον τὸν ἐργαζόμενον μετὰ τὴν ἐπιμονὴν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως καὶ παρ' ἡμῖν τῆς ξένης δραματικῆς φιλολογίας, καὶ ὑπὲρ τῆς πολυπαθοῦς ἡμῶν σκηνῆς.

Τὰ δύο τελευταῖα φύλλα τοῦ Μὴ Χάναςαι ἐξεδόθησαν ἀπόντος τοῦ Διευθυντοῦ εἰς τὰς νήσους, ἐγένοντο ἐπομένως μερικὰ περᾶγματα καὶ κακίωματα, τὰ ὅποια ἦτο δυνατόν καὶ νὰ μὴ γίνοντο.

ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ.

Ἀποδημεῖ ὁ βασιλεὺς μὲ ὄλη τῇ φαμίλια, καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς γιὰ βασιλεὺς μας μένει. Ὁ Κουμουνδούρος σχίζεται καὶ σκάνει ἀπὸ ζήλεια, καὶ ὁ Δεληγιάννης ξεφουστ καὶ ἀνεβοκατεβαίνει. Φουσκώνει καὶ ὁ Χαρίλαος γιὰ πείσμα τῶν σάν διάνος φορεῖ πορφύρα, τρικαντὸ, στέμμα, σπαθὶ καὶ κρόνος.

Πρωθυπουργὸς καὶ βασιλεὺς καὶ Σαχαράκας πρῶτος, ὄλαις ἢ δόξαις καὶ ἢ τιμαῖς ἐμπρός του σταματοῦν· ἐδῶ ὁ θρόνος ὁ χρυσός, ἐκεῖ ἀρμάτων κρότος, καὶ ὄλο σὲ στρώμα λουλουδιῶν τὰ πόδια του πατοῦν. Καθβαλκεύει χαίρεται, πεζεύει καμαρώνει, καὶ ὄλους μὲ τῇ λάμπῃ του φουρκίζει καὶ στραβώνει.

Πέντε βαστοῦν τὸ μαυρὸ σου, ἀφέντη καθβαλάρη, τῇ σηκωμένη μύτη σου διακόσιοι ξεμυιγάζουν, ὄλους τοὺς πάει ῥιπιτί, θηριομάχε Ἄρη, ὄλοι ἐμπρός σου χάσκουνε καὶ τόπο σου ἀδειάζουν. Ἐμπρός, Μεγαλειότατε, σπαθάτε, διπλωμάτη, χωμένος μέσα σ' ἀρματα ξαπλώσου στὸ Παλάτι.

Ὅλα τὰ ἔχεις, τίποτα, Μυλόρδε, δὲν σοῦ λείπει, μόνο πολέμους δὲν μπορεῖς νὰ κάμης καὶ συνθήκας· ἀλλὰ γι' αὐτὰ οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν καρδιοχτύπι, καὶ τὰ σπαθιά τῶν ἡσυχά κοιμοῦνται μὲς σ' τῆς θήκαις. Μόνο μ' Ἀράπηδες μπορεῖς τὸν πόλεμο νὰ κάμης, καὶ τοῦτο ἂν τὸ θέλουνε αἱ φίλαι μας Δυνάμεις.

Κι' ὁ προσφιλὴς μας βασιλεὺς νομίζω ἕως τώρα πῶς πόλεμο δὲν ἔκαμε ποτὲ ἐπὶ ζωῆς του· γιὰ τοῦτο τὸν εὐγνωμονεῖ καὶ ἡ προσφιλὴς του χώρα, καὶ ὑπὲρ τοῦ θρόνου δέεται καὶ πάλιν τοῦ Ἰψίστου. Καὶ τώρα φεύγει ἀπ' ἐδῶ μὲ μόναις ἀναμνήσεις, τοῦ Βοκακκίου τὰς σεμνὰς ἐκείνας διαχύσεις.

Συνθηκαί, πόλεμοι, στρατοὶ καὶ στόλοι... κολοκύθια! μὴ χάνης ἀντιβασιλεῦ, σὲ τέτοια τὸν καιρὸ καὶ ἂν τοῦ πολέμου ἡ φωτιὰ σοῦ φλόγισε τὰ στήθια, εὐθύς μὲ κρῦο σέυσε τὴν Καισαριανῆς νερό. Οὔτε μ' αὐτὸ τὸν ἴσχυο σου πολέμους μὴ μᾶς κάνης, δὲν θέλει καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης.

Σάν ἀντιβασιλεὺς καὶ σὺ ἀξένοιστος κοιμήσου, ἀνέβα εἰς τὸ θρόνο σου, Ἐγγλέζε σοβαρέ, σὲ σύννεφα ῥοδόχρυσά καὶ σὲ πορφύρας κλείσου, καὶ σ' τὸ Παλάτι κάμε μας κανένα σουαρί. Ἀντιμεγαλειότατος καὶ ἄλλη φορὰ ἂν μείνης, ἔσως τὸ φέρι ἢ τύχη σου καὶ βασιλεὺς νὰ γίνης.

Souris.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΗΚΟΣ.

Καλὴ ἀρχή! Τὰ μολύβδινα ἐκεῖνα καλουπάκια, τὰ ὅποια διαχειρίζονται τὰ καταμαυρισμένα χέρια τῶν τυπογραφικῶν ἐργατῶν, θὰ ἔχουν κάποιαν μαγειρίαν ἐντὸς αὐτῶν, διότι πάντοτε χρησιμεύουν ὡς Πρόδρομοι, τοὺς ὁποίους δυνατὸν ν' ἀποκεφαλίζουν, αὐχ' ἦσαν αὐτὰ ἐπιμένον κεκομμένα ἀκόμη νὰ κρατοῦν εἰς τὸ πιάτο τὰς κεφαλὰς τῶν, ἐνῶ οἱ ζυγῶφοι δὲν τοὺς στεροῦν καὶ τῆς ἄλλης κεφαλῆς, καὶ γίνονται οὕτω δικέφαλοι, ὄχι ἀετοί, ἀλλὰ Πρόδρομοι. Σὲς ὑπενθυμίζομεν μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Γουτεμβέργιου, τὴν πυξίδα, τὴν Πυρίτιδα, τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴν τέχνην. Σὲς ὑπενθυμίζομεν ὅτι ἐν τοῖς τυπογραφείοις τὸ πρῶτον ἀνέτειλαν αἱ πρῶται ἀκτίνες πάσης ἐπαναστάσεως. Σὲς ὑπενθυμίζομεν ὅτι ἐκεῖθεν ἐδανείσθησαν τὸν σπινθῆρα τῶν αἱ μεγαλειότεραι θρησκευτικαὶ ἢ κοινωνικαὶ πυροκαϊαί. Μία ἐπαρχιακὴ ἐπιστολὴ τοῦ Πισκάλ, μία φυλλάδα τοῦ Κορβιέ, ἄρθρον τοῦ Junius, ἄσμη τοῦ Λουθήρου ἠναψαν πῦρ εἰς θημωνιάς καὶ ἐπετάχθησαν ἀγριαὶ λάμπεις καλύψασαι τὸ στερέωμα, καὶ ἀνέτειλαν κόσμοι νέοι καὶ ἦγιναν ἐρείπια κόσμοι παλαιοί.

Τὶ παραδοξὸν ἂν καὶ ἐν τῇ μικρᾷ, τῇ ἐν δεινῇ ζυμώσει διατελούσῃ κοινῶνί μας, ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων πρόκειται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σύνθημα τοῦ ἐργατικοῦ καὶ παρ' ἡμῖν ζητήματος, ὅπερ νήπιον πρὸς τὸ παρὸν κλαυθμηρίζον θὰ πῆ τὸ γάλα τῶν δακρύων ἐπὶ τινὰ καιρὸν, ἀλλὰ θὰ μεγαλώσῃ, ἔστω καὶ καχεκτικὸν, καὶ θὰ ῥήξῃ φωνήν, ἥτις ἂν ὄχι νὰ κλονίσῃ τὴν γῆν, ἀλλὰ νὰ μεταδώσῃ ὀλίγην τρεμουλίαν εἰς τὰ δερμάτινα κεμέρια τῶν ἐργοστασιαρχῶν καὶ καταστηματαρχῶν μας.

Ἐκ τῶν ἐργατῶν ἐν Ἀθήναις δὲν εἶναι μόνον οἱ τυπογράφοι οἱ πάσχοντες. Ἐκ ἠγέρθησαν αὐτοὶ καὶ ἐδικαιώθησαν ἐν μέρει, τοῦτο προήλθεν ἐκ τῆς διηνεκοῦς μετὰ τοῦ πνεύματος συγχρωτίσεως, δι' ἧς ἅπαντες εἰσὶν ἀνεπτυγμένοι, γνωρίζουσι τὰ δίκαιά των ὡς πολιτῶν, αἰσθάνονται τὸ κοινωνικὸν ἀδίκημα, ἀναγνωρίζουν τὸ οικονομικὸν ἔγκλημα, ἐμπνέονται ὑπὸ αἰσθημάτων ἀδελφότητος καὶ συνεργασίας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συμπήγνουν εἰς στρατόπεδον καὶ ἀναγκάζουν τοὺς μεθ' ὧν συναλλάσσονται νὰ τοὺς ἀναγνωρίζουν καὶ αὐτοὺς ὡς δυναμὴν τινὰ κοινωνικὴν, μικρὰν ἢ μεγάλην, ἀδιάφορον.

Ἄλλ' εἰς τοὺς ἄλλους ἐργάτας, εἰς τὴν μεγάλην, φέρ' εἰπεῖν, τάξιν τῶν Ἐμποροπαλλήλων, εἰς τὴν τάξιν τῶν ὑποδηματοποιῶν, τῶν ὑπαλλήλων τῶν φαρμακείων, τῶν ζυλουργῶν, τῶν ὑπηρετῶν οἰνοπωλείων, καφετειῶν, ζαχαροπλαστείων, εἰς τόσας ἄλλας τάξεις, ποῦ καιρὸς νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς ἀποκτηνύσεως ἐργασίας τῶν ἴνα σκεφθῶσι περὶ βελτιώσεως τῆς τύχης των; Ἡ συνήθεια, κύλινδρος βαρῦς, συμρόμην ὑπὸ τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς ἀμαθείας, κυλίσται ἀκαμπτος ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῶν, πιέζουσα ἢ ἀποκτείνουσα πᾶν ἄλλο αἰσθημα πέραν τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου τῆς ἡμέρας. Οὕτω αἱ κοινωνικαὶ ὁμάδες ἀποκτενοῦνται, ἀγροὺς βίον ζωοφύτων, τὸ δὲ λεγόμενον συνταγματικὸν πολίτευμα, ὅπερ ἀλλοχού φέρει εἰς προστασίην καὶ πολλάκις σύγκρουσιν τάξεις μετὰ τάξιν,

ὑπερ ἀνακουχῆ καὶ αὐτὸν τὸν κοινωνικὸν βυθὸν διὰ τεραστίου τινὸς ταράκτρου καὶ φέρι τὰ ἄνω στρώματα εἰς τὰ κάτω, τὰ κάτω στρώματα εἰς τὰ ἄνω. Ἐδῶ, οὔτε ἀπτεται τῶν μεγάλων κοινωνικῶν ὁμάδων, ἐντεῦθεν ἀπεστεώθησαν καὶ οἱ πολιτικοὶ μας εἰς τάξιν τινὰ ὑπαλλήλων, ἐμπόρων ἢ βιομηχανῶν, ὡς ἡ τάξις τῶν γυναικῶν ζυθοπωλείων, τῶν ὁδοκαθαριστῶν καὶ τῶν νεκροθαπτῶν. Ἐνῶ ἀλλοχού ἡ ἐνεργὸς πολιτικὴ εἶναι εἶδος ἀργυρᾶς λίμνης εἰς ἣν ἐκάστοτε ἡ κοινωνία βλέπει τὴν εἰκόνα τῆς, κατοπτρίζεται. Τὶ ἀντιπροσωπεύει ὁ κ. Σταμούλης, ἢ τί ὁ τῶς βουλευτῆς Ἀττικῆς κ. Ψύλλας; Ὁ εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν γέφυραν ὑπνοῦς του, ὁ ἄλλος τὴν περικύλων καὶ ὀρτικῶν παρὰ τὰς Στήλας κουβένταν του; Ἡ πολιτικὴ ἔπαιξε πρὸ πολλοῦ νὰ εἶναι ἡ τροφὴ τῶν λαῶν θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ καθ' ἣν καὶ ἡ λέξις αὐτὴ θὰ ἐκλείψῃ· δὲν θὰ λέγωμεν πλέον: ἡ πολιτικὴ ἀλλὰ ἡ κοινωνική.

Εἰς τὴν κοινωνικὴν λοιπὸν αὐτὴν πρέπει νὰ εἰσπορήσουν οἱ πληθυσμοὶ κατὰ τάξεις, καθ' ὁμάδας, κατὰ συμφέροντα, πρέπει νὰ μετρηθῶσιν καὶ ν' ἀντιμετρηθῶσιν αἱ δυνάμεις των, πρέπει νὰ προσλάβῃ ὁ περὶ ὑπάρξεως ἄγων τὴν εὐγενῆ καὶ τὴν κτηνώδη μορφήν του, ἂν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς κοινωνίαν ἥτις νὰ ζῆ, ἂν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς κράτος ὅπερ νὰ δρᾷ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, τὸ **Μὴ Χάνεσαι** προσφέρει τῆς μικρᾶς του δυνάμεις. **Καλιδάν**

ΠΑΝΣΕΛΕΣ.

Ἄν ὁ Θεὸς ἐκτίζε σήμερον τὸν κόσμον, ἀπὸ ἀβροφροσύνης θὰ ἔκαμε πρῶτα τὴν γυναῖκα.

Κάθε ὁμηλίξ μας ἐπὶ πολὺν καιρὸν μένει νέος.

Τὸ μόνον πράγμα μας τὸ ὅποσον παράγει χωρὶς νὰ εἶνε κεφάλαιον εἶνε ἡ γυναῖκα.

Συκοφαντία εἶνε κάθε κακὸν τὸ ὅποσον λέγουσιν δι' ἡμᾶς, κακολογία κάθε κακὸν τὸ ὅποσον λέγουσιν διὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ μέλισσα ἔχει τὸ κέντρον τῆς, ὁ σκαντζόχοιρος τὰς ἀκάνθας του καὶ ἡ γειτόνισσά μου τὰς λειποθυμίας τῆς.

Τὰ ὄντα τὰ ὅποια τρέφονται ἀπὸ νεκροῦ εἶνε οἱ κληρονόμοι καὶ τὰ σαρκοφάγα ζῶα.

Ὅταν βλέπω τὸν Δεληγιάννην ὀμιλοῦντα διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος, φαντάζομαι τὴν ἀγγελίδα μου κοπιζουσαν διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἀγροῦ μου.

Κομήτης.

Ἐκ **Καλαμῶν** κάλιν γράφουσιν ἡμῖν:

Ἐλησμόνησεν ὁ ἐπιστεῖλας ὑμῖν νεραϊδοπαρμένιος γὰ προσθήκη ὅτι ἐκτὸς τῶν καρχαριῶν καὶ τῶν σκυλοψάρων, ἄτινα μαστίζουσιν τὴν ἡμετέραν παρλιάν, πλῆθος ἀηδῶν καλικαντζάρων καὶ ἀναιδῶν σατύρων ἀνεφάνη, ἀπηνῶς ἀροτριῶν καθ' ἐκάστην τὴν ἀμμόδη περὶ τὴν θάλασσαν μας ταινίαν, ἀναγκάζον δὲ τὰς περικαλεῖς νύμφας ν' ἀποσύρωνται ἐνωρὶς εἰς τὰ σκοτεινὰ ἀντρα τῶν. Τοῦτο λίαν τὰς ἐστενοχώρησε, δυὸ αἱ περικαλεῖς νύμφαι ἐπεκαλέσθησαν τοῦ τερπικεραίνου Διὸς τὴν προστασίαν. Ἐπικκοῦσαν δ' ὁ Ζεὺς τὰς καλλισφύρους νύμφας «Νούσον ἀνά τὴν πόλιν ὡσεεὶ κακὴν, τὴν ἐπιζωστήσαν.» Τοῦτο πιστεύομεν ὅτι θέλει διαλύσει τοὺς ὄχλους αὐτῶν λατρευτάς· ἐν ἐναντία ὅμως περιπτώσει τὰς συμβουλευόμεν ὡς τελευταῖον καταφύγιον νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν Ἀγιστοῦραν κανενὸς Τουρλόπαπα.

Μουντρούδαλης.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΛΟΥΤΡΩΝ.

(Ἐκ Μεθίνων).

18 Ἰουνίου 1882.

Φίλιτατοι συντάκται τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**.

Ἡ σημερινὴ δὲν εἶνε τερπνὴ, ἀλλ' ὠφέλιμος, διότι εἶνε λεπτομερὴς ὁδηγὸς τῶν ἐρχομένων ἐνταῦθα πρὸς θεραπειάς. Εἶθε μάλιστα καὶ ἔτεραὶ ἐφημερίδες νὰ τὸ μεταφέρωσι — κυρίως ἐπαρχιακαὶ — διὰ νὰ μὴ ὑποφέρωσι πολλοὶ ἐρχόμενοι ἐνταῦθα ἀνευ προβλέψεως.

Ι

Ἐλεόσεις. Τὰ ἀτμόπλοια τοῦ κ. Δ. Γουδῆ—εἰς ὄψελεται χάρις καὶ ἐκ μέρους τῶν κατοίκων, διότι ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῆς συγκοινωνίας συρρέουν ἤδη πλείστοι ὄσοι καὶ ὠφελεῖται ὁ τόπος, καὶ ἐκ μέρους τῶν μεταβαίνοντων ἐνταῦθα ἀσθενῶν, ἠναγκασμένων πρότερον νὰ μεταβαίνωσιν εἰς Πόρον καὶ ἐκεῖθεν διὰ λέμβων, ἐνῶ συνήθως πνέει ἀνεμὸς ἐνταῦθα—τὰ ἀτμόπλοια λέγομεν τοῦ κ. Γουδῆ προσεγγίζουσι εἰς Μεθανα ἐξάκις τῆς ἐβδομάδος μένοντα περὶ τὴν ὥραν καὶ ὡς ἀκολουθῶσι: Δευτέραν, πέμπτην καὶ Σάββατον, περὶ τὴν 10ην π. μ. ἀφικνούμενα ἐκ Πειραιῶς καὶ Αἰγίνης καὶ ἀπερχόμενα ἐντεῦθεν διὰ Πόρον, Ἰδραν, Σπέτσας, Πορτοχέλιον (ἐπίγειον Κρανιδίου), Ἄστρος, (ἀλλὰ μόνον κατὰ Δευτέραν, διότι ἐρχεται πλαγίως) καὶ Ναύπλιον. Ἐπίσης Δευτέραν, Τρίτην καὶ Παρασκευὴν περὶ τὴν 1 μ. μ. ἐκ Ναυπλίου διὰ τῆς ἰδίας ἄνω γραμμῆς καὶ μόνον κατὰ Τρίτην ἐξ Ἄστρος, μεταβαίνοντας εἰς Πειραιᾶ δι' Αἰγίνης.

Ἀποβιβάζεται τις διὰ στενοῦ στομίου εἰς λιμένα στρωγύλον καὶ ὅμοιον, ἀλλὰ κατὰ τὸ τρίτον περίπου μικρότερον, τοῦ τῆς ἐν Πειραιεὶ Μουνυχίας, οὕτινος ἀριστερόθεν ἐπὶ τῆς ὑπερείας βουνοῦ, καταφεροῦς λίαν, εἰσὶ τὰ Λουτρά, δεξιόθεν δὲ μαγικὸς λοφίσκος, ἀνάμικτος βράχου καὶ γώματος, ὄλοστρόγγυλος, ὡς σταυροβόλιον ἐκκλησίας, ἐφ' οὗ διατηροῦνται λείψανα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀρκίου τεύχους, κτισμένου τοῦ πλείστου ἐκ πενταγώνων,

Ἐντὶ κυβικῶν, λίθων, (1) ὅστις (λοφίσκος) βεβαίως θά-
ητο ἄλλοτε νῆσος, συνδεθεῖσα δι' ἐπιχωματώσεως (μο-
λώσεως) μετὰ τῆς ξηρᾶς καὶ οὕτως ὥστε ἐσχηματίσθη,
χωρισθεῖσης τῆς θαλάσσης, ὁ λιμὴν τῆς εἰσόδου, εἰς ἐν
χύνονται τὰ ἀφθονα ὕδατα τῶν λουτρῶν καὶ ὅστις ἔχει
βάθος ἄλλου μὲν μέτρου, ἄλλου δὲ πλείοτερον, διότι τὸ
κατεμέτρησα, παρὰ δὲ τὰ λουτρά πλέον τῶν τριῶν μέ-
τρων, καὶ οὕτως ὁ πυθμὴν εἶνε πλήρης βούρκου. ἐφ' οὗ
φύεται πυκνὸν χόρτον, κωλύον τὴν ἀλίευσιν τοῦ ἀπείρου
πλήθους τῶν καλουμένων ἰχθύων κέφαλοι, οἵτινες πηδῶν-
τες πλέον τοῦ μέτρου ἄνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης
μᾶς προσπαίξουν οὕτως εἰπεῖν, λείχοντας τὰ χεῖλη εἰς
τὴν ἀντικρυσίν των.

Ὁ λιμὴν δ' οὗτος, σημειώσατε, ἕνεκα τοῦ βουρκώδους
αὐτοῦ πυθμένος, τοῦ γλοιώδους καὶ προξενούντος ἀηθίαν
αἶμα τὸ ψαύση τις, χόρτου, ὅπερ ἐντὸς φύεται, καὶ τῆς
δυνατῆς ὁσμῆς θείου τοῦ βέοντος ὕδατος τῶν λουτρῶν,
εἶνε καὶ ὁ κληθεὶς Βρωμολίμνη, τὸ πρῶτον, ἐξ οὗ καὶ τὸ
ἐγγὺς χωρίον τοῦ δήμου Μεθάνων. Εἶνε δὲ ἡ Βρωμολίμνη
καὶ πράσινος πρὸς τὸ μέρος τῶν λουτρῶν.

II

Λουτρά. Τὰ λουτρά, ὡς προεῖπον, εἶνε ἀριστερόθεν,
ὡς εἰσερχόμεθα, τοῦ λιμένος, δύο μέτρα μακρὰν αὐτοῦ
ἐπὶ τῆς ὑπερείας τοῦ βουνοῦ. Εἰσὶ δὲ δύο δεξαμεναί,
ἐσκαμμένα ἐπὶ τοῦ βράχου, ἡμίσειος μέτρου βαθους, ὧν
ἡ πρὸς τὰ ἄνω πλευρὰ εἶνε μᾶλλον σχισμάδες, ἐξ ὧν
ἐξέρχεται ἀφθονον τὸ ἱαματικὸν ὕδωρ· αἱ δὲ τρεῖς ἕτε-
ραι εἰσὶν οὕτως κατασκευασμέναι, ἐπίσης διὰ σχισμάδων,
ὥστε νὰ ἐξέρχεται τὸ ὕδωρ, ἀντὶ νὰ πλημμυρῆ, πίπτον
οἰοεὶ ὑπογείως πρὸς τὸν λιμένα. Οὐχ' ἦττον ἐκτὸς τοῦ
μέρους τούτου, ὅλη ἡ παράλιος πλευρὰ τοῦ βουνοῦ ἐξά-
γει ὕδωρ ὁμοιον.

Ὁ πυθμὴν τῶν δεξαμενῶν εἶνε ἐπίσης βραχώδης καὶ
ἀνώμαλος, μολονότι ἔχουν χάλικας μικροὺς ρίψει· καὶ
ἐὰν δὲν προσέξῃ τις, διότι τὸ νερὸν εἶνε θολὸν ὡς τῆς
μπογιάδας, δύναται νὰ γδάρῃ τὸ γόνα του ἢ τὸν ἀγκῶνα.
Εἰσὶ δὲ περιπεφραγμένα με σανίδας εἰς ὕψος τεσσάρων
περίπου μέτρων, οὕτω δὲ σχηματίζεται οἰκίσκος, οὕτως
εἰπεῖν, διηρημένος εἰς δύο, οὕτως ἢ στέγη, εἶνε ἐκ σα-
νίδων ἐπίσης, θεμένων, οὐχὶ ὀριζοντίως, ἀλλ' ἡμικαθέ-
τως ἐν ἀποστάσει, ὁμοιοζουσῶν ἐν συνόλῳ ἡμιανοικτᾶς
κιγκλίδας παραθύρου.

Τοῦτο δὲ, διότι τὸ ἐξερχόμενον ὕδωρ, ἐκτὸς νιφάδων
θείου καὶ ἄλλης ὕλης γλοιώδους καὶ μαυροπρασίνου, συ-
χνάκις ἀποπέμπει ἀτμὸν πνιγερὸν, φέροντα δύσπνοιαν
καὶ ἂν ἡ στέγη δὲν εἶχε τὰ μέσα τῆς ἐξατμίσεως, ἦτο
ἄδύνατον νὰ μείνῃ τις αὐτὴ λεπτὸν ἐντὸς. Ἐνεκα τού-
του μάλιστα ἴσταται διαρκῶς ἄνωθεν τῶν λουόμενων
ἐπίτηδες ἄνθρωπος (λαμβάνων δεκάρας παρ' ἐκάστου) μὲ
μέγα θεριστήριον, (σκοῦπα), ὅπερ κινεῖ διαρκῶς, ὅπως

(1) Καὶ εἰς τὴν ἀπέναντι τοῦ Κρανιδίου κωμόπολιν
Ἐρμιόνην, κοινῶς λεγομένην Καστρί, παρετήρησα, ὅτε
μετέθην ἄλλοτε, ἴχνη τεῖχους ἀρχαίου φρουρίου ἐκ πεν-
ταγώνων λίθων. Ἀξιοπεριέργον εἰς τὸ Καστρί τοῦτο,
ὀνομασθὲν ἴσως οὕτω ὡς ἐκ τοῦ φρουρίου, ὑπάρχει ἱαμα-
τικὸν ὕδωρ πρὸς διάλυσιν τῆς λιθίασεως. Παντοῦ λοιπὸν
εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχουν ἱαματικά ὕδατα διὰ τὰς ἀ-
σθενείας τοῦ σώματος, ἀλλὰ λείπει τὸ οὐσιωδέστερον, ἂν
καὶ ἔχομεν τὴν Αἰγίαν, τὴν Τήνον καὶ τὴν Κέρκυραν,
τὸ ἱαματικὸν ὕδωρ τοῦ μυαλοῦ.

ἀραιώσῃ τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ δώσῃ συνόμα ὄρα, ὡς
πράττουν ἐν Ἰνδία μὲ μηχανὰς (φουσερά). Τὸν Μεθάνιτην
τοῦτον ἐκάλεσα Μπάρμπα-φουσερὸν καὶ οὕτω πλέον ἐθα-
πίσθη· συνεπῶς καὶ ἡ εἰς τὰ γυναικεῖα λουτρά κρα-
τούσα τὸ ἀριστήριον ἐκλήθη Κυρὰ-φουσερίνα.

Οἱ λουόμενοι εἰσερχονται ἀνά ζεῖ περίπου, καταλαμ-
βάνοντες τὴν πλευρὰν, ἐξ ἧς ρεεῖ τὸ ὕδωρ, ἐκ προλήψεως
ὅτι εἶνε ὠφελιμότερον, ἐνῶ τὸ ὕδωρ τοῦτο δὲν ἐξατμί-
ζεται καὶ τηρεῖ παντοῦ τὴν αὐτὴν δύναμιν. Τὸ μετα-
φέρουν μάλιστα διὰ λέμβου ἐντὸς βαρελίων μέχρι Πόρου,
ἔπου καὶ ἐκεῖ κάρνουν λουτρά τινές. Ἀμα δὲ τῆ εἰσόδῳ
ἐξαπλοῦνται ὑπτίως οἱ λουόμενοι κρατούμενοι ἀπὸ τὸν
βράχον, διότι τὸ ὕδωρ τοῦς ἀνασηκῶνει ὡς κολοκύνθας,
καὶ τοῦτο εἶνε ὀλίγον κοπιαστικόν. Δὲν μενοῦν δὲ πλείο-
τερον τῆς ἡμισείας ὥρας ἐντὸς καὶ πληρώνουν παντῶνον-
τα λεπτὰ ἕκαστος.

Τὰ λουτρά ἄρχονται ἀπὸ τῆς πέμπτης τῆς πρωίας συ-
νήθως μέχρι τῆς ἑνδεκάτης π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς τρίτης
μ. μ. μέχρι τῆς πέμπτης καὶ πλέον. Δὲν ὑπάρχει ὁμως
δυστυχῶς τάξις ὡς πρὸς τὴν εἰσοδον, οὐδὲ κανονισμένον
τι διατακτικόν, καὶ δύναται νὰ εἰσέλθουν τουρλοῦ τουρ-
λοῦ ἀσθενεῖς. Ὑπάρχει εἶνε βέβαιον, κάλλιστος νέος, ὡς
ιατρός, διωρισμένος παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, ὁ κ. Ἀλέ-
ξανδρος Μπέτσης, διδάκτωρ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστη-
μίου ἀπὸ τοῦ 1873 καὶ ἱατρός ἐκτοτε, ἀλλ' οὔτε θάλα-
μον τῷ ἐχορήγησαν ἐτι, οὔτε ἄλλας εὐκολίας. Διὰ τοῦτο
πρέπει νὰ δοθῇ τῷ ἱατρῷ δικαιοδοσία τις καὶ μέσα νὰ
ἐπιβάλληται καὶ ὀρίζῃ ἐκάστου τὴν ὥραν τοῦ λουτροῦ,
ἀναλόγως τῆς ἀσθενείας, διότι ἔρχονται καὶ *λιθιασμέ-
νοι*, οὐδεὶς δ' ἐξετάζεται προηγουμένως· με ἄλλας λέ-
ξεις εἶνε ὀλίγον τι Ελευθέρα Κέρκυρα. Μάλιστα πρέπει
διαρκῶς νὰ ἀφήσουν ἐπὶ ἐτη ἕνα ἱατρὸν, ὥστε νὰ σπου-
δάσῃ τὰ λουτρά, κανονίσῃ καὶ γνωματεύσῃ.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀσθενῶν πληροφοριῶν μου τὸ
ὕδωρ, ἀληθῶς ἱαματικόν, θεραπεύει κυρίως ἐπιθεμικά νο-
σήματα, τὴν πιτυρίδα, ρευματισμούς, χρονίαν βρογχίτι-
δα καὶ χρονίαν κεφαλαλγίαν. Ἐχει θερμοκρασίαν τῆς θα-
λάσσης περίπου καὶ εἶνε, ὡς ἐκείνης, ψυχρὸν πρὸς στιγ-
μὴν τὸ πρῶτον, ἐνῶ κατόπιν εὐχαριστεῖται ὁ εἰσερχό-
μενος.

Κάρνουν ἐπίσης καὶ θερμὰ λουτρά, διότι ὑπάρχουν,
καὶ πῶς εὐρέθησαν ἀπορῶ, ἀφοῦ λείπουν ὅλα τὰ μέσα—
λουτῆρες κινητοὶ (μπάνια) ἐκ ζιγκου καὶ δύναται ἕκα-
στος, πληρώνων ἐννοεῖται, νὰ προμηθευθῇ. Τοῦς λουτῆ-
ρας πληροῦν δι' ὕδατος, μεταφέρουσαι ἐκ πηγῆς τῶν
λουτρῶν καὶ προετοιμαζούσαι, θερμαίνουσαι τὸ ὕδωρ εἰς
βαθμὸν κατὰ βούλησιν, ἀνευ ἱατρικῆς παραγγελίας, γυ-
ναῖκες τοῦ χωρίου πρὸς μίαν καὶ ἡμίσειαν δραχμὴν εἰς
τὰς πλησίον οἰκίας, δύο δὲ εἰς τὰς μακρυτέρας.

Δύναται τις ἐν τέλει νὰ εἴπῃ περὶ τῶν λουτρῶν τού-
των,—καθὼς καὶ τῶν ἄλλων τῆς Ἑλλάδος, ἂν θέλητε—
ὅτι ἂν εἶχον ὡς τὰ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ τακτοποιήσιν,
ἤθελον εἰσθαι σωτήρια, διότι εἶδον πιασμένον βραχίονα
κυρίας μετὰ τὸ τρίτον θερμὸν λουτρόν νὰ ἀρχίσῃ μικρὰν
κίνησιν περὶ τὸν ὦμον καὶ ἤδη κινοῦνται καὶ οἱ δάκτυ-
λοι τῆς χειρὸς ἀνδρα φέροντα ἐρυθροτάτας βούλας ἐπὶ
τοῦ σώματος, μόλις διακρινόμενας ἤδη.

[Ἐπταὶ τὸ τέλος.]

Φαλέξ.